

RANNÍ KOUPEL

Bylo brzo ráno v červenci, bylo pěkně teplo a v noci pršelo. Ze skály stoupala pára, mech a pukliny byly nasáklé vlhkem a všechny barvy vypadaly tmavší. Zelen pod verandou se ještě nořila do ranního stínu a tvořila opravdový tropický prales zlomyslných listů a trsů květů. Musela si dát dobrý pozor, aby je nepolámala, když je prohledávala s rukou na puse a v obavách, že každou chvíli může ztratit rovnováhu.

Co to děláš? zeptala se malá Sofie.

Nic, odpověděla babička. Teda vlastně, dodala podrážděně, hledám svoje umělé zuby.

Dítě sešlo z verandy a rozvážně se zeptalo: Kde jsi je ztratila?

Tady, odpověděla babička. Stála jsem zrovna na tomhle místě, když mi spadly mezi pivoňky.

Hledaly společně.

Nech to na mně, řekla Sofie. Sotva stojíš na nohou. Uхни. Vklouzla pod kvetoucí střechu zahrady a plazila se mezi zelenými stonky a kmeny, bylo tam tak dobře a bezpečně na černé, měkké zemi. A hele, tady jsou zuby, bílé a růžové, celá pusa plná starých zubů.

Mám je! zakřičelo dítě a stouplо si. Nandej si je.

Ale nebudeš se koukat, řekla babička. To je soukromá záležitost.

Sofie schovala zuby za zády.

Chci se dívat, řekla.

Babička si tedy nasadila zuby, malé klapnutí a byly na místě, ani to nestálo za řeč.

Kdy umřeš? zeptalo se dítě.

A babička odpověděla: Brzo. Ale to není tvoje věc.

Proč? zeptala se holčička.

Neodpověděla jí a vydala se přes skálu směrem k rokli.

Tam se nesmi! vykřikla Sofie.

Já vím, odpověděla pohrdlivě stará žena. Ani ty ani já nemáme dovoleno jít až do rokle, ale přesto tam teď jdeme, protože tvůj otec spí a nedozví se o tom.

Přešly přes skálu, mech byl kluzký, slunce stálo vysoko a urazilo už pořádný kus cesty, odevšad stoupala pára. Celý ostrov tonul v blyštivém oparu, bylo nádherně.

Jestlipak kopou jámu? zeptalo se mile dítě.

Ano, odpověděla. Velkou jámu. A poťouchle dodala: Dost velkou pro nás pro všechny.

Pročpak? zeptalo se dítě.

Namířily si to ke špici ostrova.

Ještě nikdy jsem nebyla tak daleko, řekla Sofie. A ty?

Ne, odpověděla jí babička.

Šly až ke špici, tam, kde skála klesá do moře jako čím dál temnější terasy olemované světle zelenými chaluhami, které se vlní v rytmu vody.

Chci se vykoupat, řekla holčička. Čekala, že uslyší ne, ale

to se nestalo. A tak se pomalu a bojácně vysvlékla. Lidem, kteří vám všechno dovolí, se nedá věřit. Ponořila nohy do vody a řekla: Je studená.

Samozřejmě že je studená, řekla stará žena, která zrovna myslela na něco jiného. Cos čekala?

Dítě se ponořilo do vody až po pás a bojácně vyčkávalo. Plav, řekla babička. Umíš přece plavat.

Je tam hloubka, pomyslela si Sofie. Zapomněla, že jsem v hloubce nikdy sama neplavala.

Vylezla z vody, posadila se na skálu a prohlásila: Vypadá to, že dneska bude hezky.

Slunce stálo ještě výš. Celý ostrov se třpytil, i moře a vzduch byl tak lehký.

Umím se potápět, řekla Sofie. Jestlipak víš, co se děje, když se člověk potápí?

Babička odpověděla: Ovšemže to vím. Všeho se zbaví, připraví se a prostě se potopí. Cítí, jak mu chaluhy kloužou po nohách, jsou hnědé a voda je průzračná, světlejší nahoře a je tam také plno bublin. Člověk klouže. Zadržuje dech, klouže dolů, obrací se, stoupá k hladině, nechá se vynést, dýchá. A pak pluje. Jednoduše pluje.

A celou dobu má otevřené oči, říká Sofie.

Samozřejmě. Nikdo se nepotápí se zavřenýma očima.

Věříš mi, že to dokážu, i když ti to nepředvedu? zeptalo se dítě.

To víš že jo, řekla babička. Ale teď se obleč, musíme být zpátky dřív, než se probudí.

Přicházela první únava. Až se vrátíme, pomyslela si, až budeme doma, na chvíli si asi zdřímnu. A nesmím zapomenout mu říct, že to dítě má ještě pořád strach z hluboké vody.

SVIT MĚSÍCE

Jednou v dubnu byl úplněk a moře pokryté ledem. Sofie se probudila a vzpomněla si, že je zpátky na ostrově a že má postel celou pro sebe, protože její maminka umřela. Oheň ještě hořel v kamnech a plameny tančily na stropě, kde se sušily zavěšené holínky. Slezla na podlahu, která byla pořádně studená, a podívala se oknem ven.

Led byl černý a v jeho středu viděla otevřená dvířka od kamen a plápolající oheň, vlastně dvoje dvířka od kamen, jedny vedle druhých. V druhém okně oba ohně hořely pod zemí a třetím oknem viděla dvojí odraz celé místnosti, kufry, truhly a bedny s odklopenými víky, naplněné mechem, sněhem a suchou trávou. Všechny byly úplně otevřené, se dnem černým jako uhlí. Venku na skále viděla dvě děti a jeřáb, který jimi prorůstal. Obloha za nimi byla temně modrá.